

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. június 3.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÉRDEMES-E IMÁDKOZNI?

Énekek: 77,1; 274; 277

Alapige: 2 Kir 20,1-11

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük Neked ezt a szép reggelt. Hálás a szívünk, hogy felébredtünk. Köszönjük Neked, hogy minden reggel meg-megújul a Te hűséged. Magasztalunk Téged, hogy Jézus Krisztus még nem jött vissza ezen az éjszakán, mert tudjuk, hogy még a mi életünkben is sok rendezetlen dolog lenne, amiben híjával találatnánk, amiben elmarasztalhatóak lennénk. Köszönjük, hogy adsz még nekünk időt arra, hogy ha jön, akkor készen legyünk.

Olyan jó volt énekelni, hogy valóban boldog ember az, aki mindent a Te szent kezedbe tett, aki bizalmát csak Beléd veti, meg aki átadott mindent Neked. Bocsásd meg, Urunk, hogy balga szívünkkel csak egy részt szeretnék Neked átadni. Bocsásd meg, hogy olyan sok mindent megtartunk magunknak, amiben úgy gondoljuk, hogy majd mi elrendezzük, majd mi megoldjuk, majd mi úrrá leszünk rajta, majd mi megtaláljuk a kiutat. Szeretnék magunkat most is teljesen kiszolgáltatni Neked. Add ehhez Szentlelked erejét, hogy valóban megtehessük, valóban felajánljuk magunkat Neked élő és szent hálaáldozatul! Köszönjük, hogy ezt vihetjük Eléd, és ezt kellene vinnünk Eléd.

Énekeltünk az énekben súlyos gondokról, próbákról, nehézségekről. Köszönjük, hogy Hozzád mehettünk, hogy azzal kezdhettük ezt az istentiszteletet, hogy „Az Istenhez az én szómat, Emelém kiáltásomat”; – olyan nagy ajándék, hogy van kivel beszélnünk; van kihez szólnunk; van, aki meghallgat bennünket. Van egy élő Isten, aki teremtett, fenntart és ma is igazgat mindeneket.

Kérünk, Urunk, hogy fejtsd meg nekünk az ige üzenetét ma is. Add, hogy engedelmes hallgatók legyünk! Ezért kérünk, hogy csitíts el szívünkben bűt, örömet, vágyat, mindent, ami akadály lenne abban, hogy igéd szívből szívbe, hitből hitbe terjedhessen. Köszönjük az evangélium üzenetét, Jézus Krisztus áldozatát, amely ma is érvényes ránk. Köszönjük, hogy vérebe rejtve tiszták és igazak lehetünk Előtted. Kérünk, hogy mosd meg a mi szívünket, egész valónkat, elménk gondolatát, akaratunkat. Tégy késszé a Te akaratod cselekvésére! Jézus Krisztus nevében kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a mai napra kijelölt ószövetségi igeszakaszból, a Királyok 2. könyve 20. fejezetének az első 11 versét olvasom:

„Ebben az időben halálosan megbetegedett Ezékiás és hozzá menvén Ésaiás próféta az Ámos fia, monda néki: Azt mondja az Úr: Rendeld el házadat, mert meghalsz és nem élsz. Akkor arczczal a falhoz fordult, és könyörgött az Úrnak, mondván: Óh Uram, emlékezzél meg róla, hogy te előtted hűséggel és tökéletes szívvel jártam, és hogy azt cselekedtem, a mi jó volt a te szemeid előtt. És sírt Ezékiás nagy sírással. Azonban Ésaiás még alig ért a város közepére, mikor az Úr beszéde lőn ő hozzá, mondván: Menj vissza és mondd meg Ezékiásnak, az én népem fejedelmének: azt mondja az Úr, Dávidnak, a te atyádnak Istene: Meghallgattam a te imádságodat, láttam a te könnyhullatásodat, íme én meggyógyítlak téged, harmadnapra felmégy az Úr házába; és a te idődet tizenöt esztendővel meghosszabbítom, és megszabadítlak téged és e várost Assíria királyának kezéből, és megoltalmazom e várost én érettem és Dávidért, az én szolgámért, És monda Ésaiás: Hozzatok egy kötés száraz fűgét ide. És hozának, és azt a kelevényre kötötték, és meggyógyult. És mikor azt kérdezé Ezékiás Ésaiástól: Mi lesz a jele, hogy meggyógyít engem az Úr, és hogy harmadnapra felmehetek az Úr házába? Felele Ésaiás: Ez legyen jeled az Úrtól, hogy ő meg cselekszi ezt a dolgot, a melyről szólott néked: Előremenjen-é az árnyék tíz grádicscsal vagy visszatérjen-é tíz grádicscsal? És felele Ezékiás: Könnyű az árnyéknak tíz grádicscsal alábbszállani. Ne úgy, hanem menjen hátra az az árnyék tíz grádicscsal. És könyörgött Ésaiás próféta az Úrhoz, és visszatérté az árnyéket Akház napóráján, azokon a grádicsokon, amelyeken már aláment volt, tíz grádicscsal.”

Kedves testvérek, Ezékiás király történetét olvassuk ezekben a napokban. Az ő történetét elég részletesen leírja a Királyok 2. könyve, de ugyanúgy a Krónikák könyvében és Ésaiás könyvében is olvashatunk róla sok dolgot. Ezékiás király, a déli országrész királya, Kr.e. 700 körül uralkodott. Tizennégy éve uralkodik körülbelül, amikor ez történik, hogy Ésaiás próféta az Úr parancsára odamegy hozzá, és azt mondja: rendeld el házadat, mert meghalsz és nem maradsz életben. Ezékiás király akkor körülbelül 39-40 éves. Nincs fia. Három év múlva születik majd meg a fia, Manassé. Ezékiásról azt olvassuk, hogy kedves dolgot cselekedett az Úr előtt, mint atyja, Dávid. Kiirtotta a bálványokat, leromboltatta az áldozóhalmokat, és az ő nevéhez fűződik, hogy az érc kígyót, amelyet valamikor Mózes felemelt a pusztában, és amely azóta bálvánnyá lett Isten népe életében, összetörette.

Ezékiás király tehát 39 évesen megbetegszik, és Ésaiás próféta azzal megy hozzá, hogy „rendeld el házadat”, mert bizonyosan meghalsz. Emlékszem egy történetre: egyszer a János kórházba hívtak egy beteg gyülekezeti tagunkhoz, és amikor a családdal beszéltem, láttam, hogy nagyon súlyos a helyzet. Igen idős volt már a néni, és valóban emberi számítás szerint nem sok volt neki hátra, és akkor azt mondja nekem a család: csak az a kérésünk, hogy a halálról ne tessen vele beszélni! Rosszul éreztem magam, mert nem a halálról akartam én beszélni, hanem Jézusról, de mégis arról, amit majd Isten ad nekem, ott a betegágy mellett. A mai napig emlékszem nagyon erre a beszélgetésre, hogy aztán Isten Szent-

lelke mégiscsak szorított arra, hogy szóba kerüljön a halál; és valóban beszéltem, de nem arról, hogy meg fog halni, hanem arról, hogy „aki hisz én bennem, ha meghal is, él”. Nem arról, hogy mit kell itt hagyni, hanem arról, hogy hova mehetünk Jézusért, hogy mit készített Isten az Őt szeretőknek. A mai napig emlékszem az arcára. A néni szinte felujjongott, és aztán elkezdtünk beszélni a mennyei Jeruzsálemről: „Vígan lépkedünk színarany utcákon át, halljuk angyalok dicséretét...”, – és a végén még azt is kérte, hogy a temetésén majd azt az éneket énekeljük, hogy „Velem vándorol utamon Jézus”. Abban az van, hogy „elvisz, elsegít engem a célig”, milyen jó, hogy Jézus Krisztussal célba érkezhetünk!

Az elmúlt napokban – pénteken és szombaton –, a férfiakkal voltam hétvégen, és milyen jó volt, amikor arról beszéltünk, hogy Isten gyermeke számára, a hívő ember számára, tulajdonképpen a vég a kezdet. Úgy, ahogy Bonhoeffer vallotta, amikor kivégezni vitték: itt van a vég, de ez számomra a kezdet. Arról beszéltünk a férfiakkal, hogy amikor Isten ígéje azt írja, hogy ennek a világnak vége lesz, akkor a hívő ember nem abból a szempontból nézi, hogy vége lesz a világnak, hanem az a fontos, hogy jön egy új kezdet; mert új eget és új földet várunk az Isten ígérete és ígéje szerint. Nagyon érdekes, hogy mit tanítanak ma! Nekünk is néhány évvel ezelőtt azt tanították, hogy a halál az élet része. Tehát, a halál az élet része – ezt fogadjuk el! Ebben nincs mit tenni, meg kell halni! Vagy eszembe jutott a francia író, Camus, aki a 20. század elején született, filozófus is volt, és ő azt mondta: az ember egyetlen hősiessége, hogy szembenézzen saját halálával. Nyilván nem volt hívő ember. Nem tudom, tudják-e a testvérek, hogy hogyan halt meg? A Nobel díjából vett egy csodaautót, és ezzel a csodaautóval száguldozva, nekiment egy fának és meghalt.

Ez az ige először is azt mondja nekünk: lehet-e beszélni a halálról? Lehet, hogyha Isten elrendeli. Mert azt mondja Isten: menj és mondd meg Ezékiás királynak, hogy meghalsz! Ez fontos, hogy Istentől jön ez a figyelmeztetés, Istentől jön ez a mintegy felkészítés, hiszen nemcsak azt mondja, hogy „meghalsz”, hanem azt mondja: rendezd el a dolgaidat! Én mindig megdöbbenek, mikor egy ember egyszerűen nem tudja elfogadni, hogy ő egyszer meg fog halni, és nem rendezi el a dolgait.

Tudjátok, abban a korban azt mondták, hogy a betegség biztos valami bűnnek a következménye. Tudjuk Jób könyvéből, hogy így gondolkoztak az akkori korban, hogy ha valaki megbetegedett, akkor biztos valami nagy bűnt követett el, valami nagy aljasságot, és most Isten megbüntette. Ez az ige, testvérek, azért is fontos nekünk, mert amikor Ezékiás király ezt meghallja, akkor azt olvassuk: befelé, a fal felé fordul, és elkezd imádkozni. Az ige azt tanácsolja a betegeknek – a Jakab levelében vettük tavaly –, hogy imádkozzanak. „Szenved-é valaki köztetek?” „Beteg-é valaki köztetek?” – hát akkor imádkozzon, meg imádkozzanak! „Hívja magához a gyülekezet véneit...” Lehet-e imádkozni? Lehet.

Amikor Ezékiás imádkozik, akkor azt mondja: „Óh Uram, emlékezzél meg róla, hogy te előttem hűséggel és tökéletes szívvel jártam, és hogy azt cselekedtem, a mi jó volt a te szemeid előtt! És sírt Ezékiás „nagy sírással”. Ebből több üzenetet elvehetünk. Az első üzenete ennek az ezékiási könyörgésnek, hogy egy ilyen embert, aki hűséggel járt, és azt cselekedte, ami az Isten szemei előtt kedves,

ÉRDEMES-E IMÁDKOZNI?

ugyanúgy érheti szenvedés, betegség, nehézség. Ugyanúgy eshet ilyen nagy nyomorúságba. Tehát, az nem egyenes következménye annak, hogy ha valaki hűséggel jár, akkor az életében minden jól fog történni és Isten neki mindent megad. Istennel nem üzleti viszonyban vagyunk, testvérek, hanem imádságos közösségben! Miért mondja mégis Ezékiás ezt: emlékezzél meg róla, hogy hűséggel jártam? Én azt hiszem, azért, mert Ezékiás is azt akarja magában erősíteni, hogy ez nem büntetése Istennek. Nehogy megtántorodjon, nehogy elbizonytalanodjon, hanem magát erősítse azzal, hogy Isten ezt számon tartja. Magát erősítse azzal, hogy ez nem egy különleges büntetése Istennek, hogy ő megbetegedett és ő meg fog halni.

Természetes, hogy egy ilyen ember is, mint Ezékiás, könnyekre fakad, ragaszkodik az élethez. Nem az a baj, ha ragaszkodunk az élethez, hanem az a baj, hogy ha nem vagyunk még készen arra, amit Pál apostol olyan szépen mond: kívánok inkább elköltözni és az Úrral lenni, mert az sokkal inkább jobb! Nagy harc az ember szívében az, amikor kiderül a betegség, megvan a diagnózis. Nagy harc ez: vajon Isten így fizet nekem? Hadd említsem megint, hogy Istennel nem üzleti viszonyban vagyunk! Nem úgy van, hogy ez ennyit ér, ennyit kapok érte; ennek ennyi az ára – meghatározzuk az ár-érték arányt; Istennel szemben nem így vagyunk! Lukács evangéliumában így olvassuk: „Ha mindazt megcselekedtéték, amik néktek parancsoltattak, mondjátok: Haszontalan szolgák vagyunk, mert amit kötelesek voltunk cselekedni, azt cselekedtük.”

Nehogy azt gondoljuk, hogy azért, mert én az Úr útján járok, vagy mert én kedves dolgot cselekedtem az Úr előtt, nekem jár valami! Ez az ige pontosan arról beszél, hogy nem így működik, hogy jár valami, hanem úgy, hogy van egy kegyelmes Atyád, van egy kegyelmes Istened, akinek a tenyerében ott van a te életed. „Ki Istenének átad mindent, Bizalmát csak belé veti. Azt csudaképpen őrizi itt lent...” Ne felejtsük el a Biblia tanítását, testvérek, ahol azt olvassuk: akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk! Életemben és halálomban egyetlen vigaszom, hogy Jézus Krisztus tökéletesen eleget tett az én bűneimért, az ördög terhes fogóságából feloldozott, és engem, Isten gyermekévé és örökösévé tett. Ezékiás azonban elkezd imádkozni...

Hogyan reagálunk mi az ilyen rossz hírekre? Hogyan válaszolunk, amikor egy ilyen hírt kapunk, amikor valami nem sikerül? Most ne csak betegségre gondoljunk, hanem amikor valami nem úgy van, ahogy szeretnénk! Mit mond a Filippi levél? Erre biztatja Pál a filippibelieket: „Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésetekben, minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.”

Az ígének van egy következő nagy üzenete, amit szeretnék elmondani, mert nagyon sokszor hallom azt emberektől, nem is feltétlen gyülekezeti tagoktól: ami meg van írva a nagykönyvben, úgyis az történik velünk! Nagyon sok embernek van ilyen, úgynevezett „sors” hite. Akkor tehát, nem kell imádkozni sem? Ez a bibliai szakasz azonban felveti a kérdést, hogy érdemes-e imádkozni? Egy ilyen helyzetben kell-e imádkozni? Az igeszakasz legnagyobb gondja az, és ezt is hallottam már többször, hogy: most akkor Isten nem tudja, mit akar? Először elküldi Ézsaiást: mondd meg neki, hogy meghal! Aztán történik valami. Ézsaiás még a város közepére sem ért, tehát nagyon kicsi az a távolság, melyet Ézsaiás megtesz, és Isten

azt mondja neki: menj vissza és mondd meg Ezékiásnak: nem halsz meg! Harmadnap felmész az Úr házába, íme, meggyógyítalak téged, – és tudjuk, hogy kap még tizenöt esztendőt.

Az ember kérdése itt: most akkor, hogy van ez? Istenről azt mondja az ige, hogy nála nincs változás vagy változásnak árnyéka. Most Isten elrendel valamit, aztán visszavonja? Hogy van az, hogy megmond valamit, aztán mégse az lesz? Tudunk a Bibliából történeteket, ahol ez történik, pl. amikor Ábrahám harcol az Úr előtt Sodomában, ha csak ennyi van; ha csak annyi van; ha csak tíz igaz van, akkor nem pusztítom el... Egyszer azt mondja Isten, hogy elpusztítom, máskor azt mondja: nem pusztítom el. Vagy ott van Jónás, aki fel van háborodva, hogy Ninive nem pusztult el. Isten azt mondja neki: még negyven nap és elpusztul Ninive, aztán Ninive megmarad. Hát mi ez? Isten azt mondja: nincs ítélet!

Hogy van ez testvérek? Hogy utal ez Istenre, akinél nincs változás? Mi van elrendelve? Akkor úgy látszik, hogy valami el van rendelve, valami meg nincs? Valami muszáj, hogy megtörténjen, valami meg nem? Hogy tudjuk ezt a csomót kibogozni? Először is úgy, hogy meg kell hajolnunk az Úr előtt; Ő azt tesz, amit akar. A Biblia nagy üzenete az, ahogy a Dániel könyvében olvassuk: nincs, aki kezét megfogná, hogy mit miért cselekszel! Isten szuverén Úr, és azt tesz, amit akar. Joga van hozzá! Amikor az ember kérdez, akkor mindig ezt a jogot akarja elvitatni Istentől, hogy van-e joga ehhez? Hát hogyne lenne! Aki valamit elrendel, hoz egy törvényt, annak joga van megváltoztatni. Hoz a parlament egy törvényt, és lehet, hogy két hét múlva beadnak módosító indítványokat, és azt mondják, hogy megváltoztatjuk. Van hozzá joga? Van, mert ő hozta a törvényt.

Hogy illik ez abba a képbe, hogy azt mondja az ige: Istennél nincs változás vagy változásnak árnyéka? Hányszor nem értik azt az ígét, amikor azt mondja: megbánta Isten, hogy embert teremtett. Teremtett, aztán meg megbánt valamit? A Biblia tanítása: Isten valóban változhatatlan, mint Isten, és amikor Isten így cselekszik, akkor nem Istenben van változás, hanem az ember körülményeiben áll be változás, és Isten a szerint cselekszik. Mindig az ember körülményeiben áll be a változás.

Ninive megtért, és ez nekünk azt jelenti, hogy nekünk nem olyan Istenünk van, mint ahogy a deisták gondolták vagy gondolják, ahogy Madách gondolta: „A gép forog, az alkotó pihen.” Tehát nem úgy van, hogy Isten megteremtette a világot és magára hagyta, és minden forgatókönyv szerint történik, minden el van rendelve, hanem ez a történet arról beszél, hogy nekünk olyan Istenünk van, akivel napi személyes kapcsolatunk lehet, akit naponta megszólíthatunk. Ezékiás elkezd imádkozni Istenhez. Aki érzékeny a te dolgaidra, mint ahogy a szülő. Lehet, hogy azt mondja a gyerekének: nem mehetsz el ebbe a táborba, aztán megenyhül a szíve, és azt mondja: na, elmehetsz! És a gyereknek felragyog az arca. Nekünk ilyen Atyánk van, akiről nem azt valljuk, hogy mindent elrendelt, és minden úgy lesz, akármilyen történik, hanem, aki ezt a világot gondviselő szeretetében vezeti, akivel nekünk kapcsolatunk van, és hadd mondjam így: akivel lehet beszélni.

Manapság egy nagyobb hivatalba az ember be sem jut. Ha egy magas rangú valakihez, mondjuk egy igazgatóhoz akarsz menni, legfeljebb a portásig jutsz el vagy az ügyintézőig. Testvérek, mi, akik az Úrei vagyunk – olyan nagy csodák cso-

ÉRDEMES-E IMÁDKOZNI?

dája ez a hívő életnek – , mi a kegyelem királyi székéhez mehetünk! Az, hogy Ezékiás imádkozik és imádkozhat egyáltalán, milyen nagy csoda! Isten azt mondja, hogy szüntelen könyöröghetünk: „hogy felkiálték hozzá, beszédim meghallgatá”! Azért, mert az Úr szemei az igazakon vannak, fülei azok kiáltásán. A hívőnek olyan Istene van, aki nem szunnyad, és nem alszik. Éppen ezért nem úgy van, hogy Isten megteremtette a világot és nem törődik vele, hanem ez az ige is példa arra, hogy igen, lehet imádkozni, kapcsolatban lenni, kérni, könyörögni, Ő meghallgat és könyörülő.

A Heidelbergi Kátéban van egy ilyen kérdés: „Mi szükséges az imádsághoz, hogy azt Isten kedvelje és meghallgassa?” Most nem akarok erről beszélni, mert már szóltam róla, hogy minden imádság imádság-e. Vannak, akik csak akkor imádkoznának, amikor baj van. Jaj, Istenem, csak most segíts meg! Elkezdenek úgy mond imádkozni műtét előtt, meg betegségben, meg vizsgák előtt, meg érettségivel, hogy az aktuális dolgokkal is foglalkozzunk egy kicsit. Ez az ige pontosan azt mondja nekünk, hogy amikor Ezékiás erre hivatkozik – én Te előtted hűséggel jártam –, azzal azt akarja elmondani, hogy én nem most keresem az Istent. Nekem akkor is volt Vele kapcsolat, amikor az idegen hadsereg felett győztem, amikor örültem. Tehát nem csak most kezd el imádkozni Ezékiás, hanem azt mondja: Uram, én Te előtted hűséggel jártam. Én akkor is Előtted voltam, amikor jól ment minden.

Azt mondja a Káté-kérdésre a felelet: az imádsághoz az kell először, hogy ahhoz az Istenhez könyörögjünk, aki nekünk igéjében magát kijelentette. Ezért nem nevezhető minden imádság imádságnak. Lehet huszonnégy óráig imádkozni folyamatosan, de ha nem ahhoz az Istenhez, aki magát az igében kijelentette, akkor nem ér semmit. A Biblia szerint ez nem Isten imádása, hanem Isten káromlása, aki magát igéjében nekünk kijelentette, mint Atya, mint Fiú, mint Szentlélek. Azt mondja: mindazokért könyörögjünk, amiknek kérését nekünk megparancsolta. Például, azért nem lehet imádkozni, hogy a lottó ötöst megnyerjem, mert ezt nem olvassuk sehol, hogy Isten ezt megparancsolta, de azt igen, hogy minden testi és lelki szükségünket be fogja tölteni. Azért lehet imádkozni, amit megparancsolt. Azt mondja másodszor: szükségünket és nyomorúságunkat teljes valójában megismerjük, hogy így magunkat előtte megalázzuk. Harmadszor: erős bizodalunk legyen, hogy noha érdemtelenek vagyunk, Jézus Krisztusért imádságunkat mégis meghallja bizonyosan. Így érdemes imádkozni! Így lehet, és így kell!

Végül figyeljünk arra, testvérek, amikor azt mondja neki Ézsaiás: megmaradsz! Hoznak fűgét, ráteszik a sebre. Azt is lehetne mondani, hogy beveszi a gyógyszert; emberileg, ami tőle telik, azt megteszi. A szekták szokták azt mondani, hogy majd Isten meggyógyít, és nem kell ahhoz semmi. Nem kell se orvos, se gyógyszer, nem kell semmi. Azt mondja Ézsaiás: hozzatok fűgét, tegyétek a sebre – valószínűleg egy kelevény volt. Ezékiás megkérdezte: mi lesz a jele, hogy meggyógyít engem az Úr, és harmadnapra felmehetek az Úr házába? Ez megint olyan szép! Amikor Ezékiás meggyógyul, mit akar? Rögtön felmenni az Úr házába. Ez azt jelenti, Ezékiás tudta, hogy ki az, aki őt meggyógyította: nem a füge, nem az akkori gyógyszer, hanem tudta, hogy ez a gyógyulás Istentől jött. Ezért akar felmenni az Úr házába.

A mi vidékünkön, ahol én születtem, emlékszem arra, hogy régebben, aki például gyermeket szült, addig nem mehetett sehova, míg a templomba fel nem ment. Nem úgy volt, hogy a boltba megyek először vásárolni, hanem először az Isten házába kellett menni, mert tudta, hogy kinek tartozik hálával ezért! Azt mondja a király: mi lesz a jele, hogy én meggyógyulok, és harmadnap felmegyek az Úr házába? Hányan voltak, akik sok szép ígéretüket megtagadták! Hányról tudok, akik fogadkoztak: ha Isten meggyógyít; ha hazajövök a háborúból, vagy ha vége a fogságnak, akkor majd én mindig templomban leszek! Sose jöttek, mert sok szép ígéretet meg lehet tagadni! Ezékiás azonban egészen bizonyos benne, hogy az Úrtól jön a segítség.

Hadd fejezzem be azzal, hogy az Ószövetségben is minden Jézusra mutat –, hogy Ezékiás imádkozott, Isten engedett és meggyógyult. Valaki szintén imádkozott, nem a fal felé fordult, de annyira kínlódott, hogy mint nagy vércseppek, olyanok voltak az izzadságcseppek az arcán, és azt kérte imádságban: Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem ez a keserű pohár! És megremegett az Atya szíve; ég és föld belerendült, de Isten nem engedte meg. Ezékiás meggyógyult, kapott még tizenöt esztendő. Jézus Krisztusnak pedig értem és érted, a mi bűneink miatt, a mi átok alatt lévő életünk miatt nem engedtetett meg az, hogy megmaradjon. Neki meg kellett halnia, és keresztre kellett feszíttetnie. Isten ott nem engedett. Ez el volt rendelve. Én gondolom, testvérek, hogy az Atya szíve ebbe belesajdult, belerendült, de mégsem engedte meg. Ennek így kellett lennie, mert vérontás nélkül nem lett volna bűnbocsánat; mert nem lett volna Istennek népe, amely megtisztítatik, megszenteltetik, a halálában és feltámadásában megigazítatik és megdicőíttetik. Akkor hiába ülnénk itt, hogyha Jézusnak ezt az imádságát az Atya meghallgatta volna, és jött volna a tizenkét sereg angyal, hogy megszabadítsa Őt. Ez nem volt lehetséges, mert Jézus úgy szerette az Övéit, hogy a keresztre ment; és Isten úgy szerette ezt a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta; és nem lehetett kikerülni a keresztet.

Ez a mai igénk biztasson bennünket, hogy Isten gondot visel, az Úr szeret! Tárd ki a szívedet Ő elé! Mehetsz Hozzá, de vigyázz, el ne feledkezz a háláról! Vigyázz, hogy a végén majd azt mondd: „Tiéd örökre! Megváltva véreden, Megmosva általad, Tiéd szívem!” Szolgálj és szeresd az Urat, amíg időt ad! Egyszer majd valóban elmegyünk; arra pedig készüljünk, rendezzük el a dolgainkat: kérjünk bocsánatot; írjunk meg egy levelet; adjuk vissza, ha valami nálunk van, ami nem a miénk! Nem akarom tovább sorolni; készen legyünk és boldogok legyünk. Az Úrban megnyugszunk, és az Úrban nemcsak meghalunk, hanem Ő hozzá megyünk. Kezdünk egy másfajta, más minőségi életet, mert aki hisz Ő benne, ha meghal is él.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük Neked az ige üzenetét. Valóban nagy szükségük van arra, hogy biztass bennünket. Nemcsak mi vagyunk sokszor bizonytalanok, elkeseredettek, csüggedtek, könnyeinkkel küszködők, hanem ellenségünk is el akar bizonytalanítani bennünket, hogy csakugyan élő Urunk van-e nekünk, csakugyan számíthatunk-e Rá.

ÉRDEMES-E IMÁDKOZNI?

Köszönjük, hogy mi is sokszor úgy tekinthetünk vissza: hordoztál sas szárnyakon, vezéreltél, bajunkban védtél. Taníts minket imádkozni! Taníts meg bennünket arra, hogy ilyenkor ne vádoljunk, ne számon kérjünk, esetleg ne káromoljunk Téged, ne belenyugodjunk a bajba, nehézségbe, csalódásokba vagy betegségbe, hanem imádkozzunk, könyörögjünk!

Köszönjük, hogy valóban lehet Veled beszélni, mert kegyelmes Atyánk vagy, akinek szíve megindul a mi könyörgésünkön, aki szeretsz bennünket. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus könyörgését nem akartad teljesíteni, mert Őt arra rendelted, és a Fiú engedelmesen vállalta, hogy életét adja váltságul sokakért. Köszönjük, hogy Ő meghalt, hogy mi éljünk! Urunk, adj nekünk hálás szívet, odaszentelt, odaszánt életet!

Imádkozunk Hozzád betegeinkért, Urunk; halál árnyékának völgyében járókért, gyászolókéért, akik a héten búcsúztak szeretteiktől. Könyörgünk Hozzád a vizsgázókért, érettségire készülőkért. Ezen a mai napon imádkozunk az iskolákért, pedagógusokért; áldd meg életüket, szolgálatukat, munkájukat.

Ezen a napon imádkozunk Hozzád, Urunk, egész nemzetünkért. Olyan fájó a holnapi nap a magyaroknak, az egész Kárpát-medencében, amikor emlékezünk az igazságtalanságra, az emberi aljasságra, arra, hogy hazánkat halálra akarták ítélni; és mégis hálát adunk, hogy Te jónak láttad megtartani. Magasztalunk Téged, és kérünk magyar testvéreinkért az egész Kárpát-medencében, de az egész világra elszóródott magyarokért, magyar reformátusokért különösen, gyülekezetekért, kis gyülekezetekért, ahol még magyar nyelven hangzik az evangélium. Kérünk, Urunk, Téged, hogy áldd meg a mi népünket, hogy megtérjen Hozzád a sok bálványozásból, az istentelenségből, a hitetlenségből, hogy ne csak áldást kérjen tőled Himnuszában, hanem hálából felajánlja szolgálatát, életét, és adja Neked a szívét!

Ámen.

277. ének

1. Gondviselő jó Atyám vagy, Ó, én édes Istenem!
Látom én, hogy minden elhagy E világon, csak te nem!
Hozzád vágyom, benned élek, Üdvöt mástól nem remélek.
2. Mint az alélt bús virágra Megújító harmatot: :/
Vérző szívem fájdalmára Csak te hintesz balzsamot.
Könnyű sorsom terhe rajtam, Ha imára nyílik ajkam.
3. Rám-rám derül ismeretlen Utamon egy kis öröm, :/
Azt is a te véghetetlen Jóságodnak köszönöm;
Hálakönnyem tündöklése A te neved hirdetése.
4. Gyenge vagyok, lankadoznak Buzgóságom szárnyai, :/
Bármily híven vágyakoznak Színed elé szállani;
Ó, adj erőt, hogy míg élek, Egyedül csak néked éljek!
5. Ó, add, hogy ha majd bevégezem E mulandó életet, :/
Lelkem tisztán és egészen Egyesüljön teveled.
El ne vonjon semmi többé, Tied legyek mindörökké!